

28 év az Erdészettörténelmi Szakosztály élén

Szinte hallom a következő szerkesztőbizottsági ülésen, ahogy az elnökünk rosszállását fejezi ki, amiért az áprilisi lapszámban róla szóló cikkanyagot jelentettem meg a szakosztálytagtársak segítségével. Ezért gyorsan megelőzve a történelem forgó kerekét nyomtatékosítom, hogy nem valami rosszul értelmezett megemlékezést vagy mellőngető személyes méltatást adunk közre, hanem csupán röviden összefoglaljuk a majd' három évtizednyi egyesületi szakmai munka fontosabb eredményeit, néhány archív képpel fűszerezve. 28 év megérdemel annyit, hogy legalább a Lapok hasábjain ne csak tudomásul vegyük a szakosztály-elnökváltás hírének tényét.

(Nagy László)



Dr. Oroszi Sándor 1972-től az Egyesület tagja. 1983-ban lépett az Erdészettörténelmi Szakosztály tagjainak sorába. Kezdetben ifjúsági titkári funkciót töltött be, majd 1989-től a tagság a szakosztály elnökévé választotta, melyet 28 évig példátlan eredményességgel vezetett. Eddigi erdészettörténelmi tevékenységét lehetetlen néhány sorban összefoglalni, így csak a legfontosabb szakmai állomásokról idézünk fel néhányat.

1983 nyarán kezdte el szakírói munkásságát. Még ebben az évben elkészítette első tanulmányát az alföldfásítással

tart. 22 kötet a saját műve, 7 kötetnek társszerzője, ezenkívül a *Közlemények* valamennyi kötetének szerkesztését, sajtó alá rendezését személyesen végezte.

A magyar erdészeti irodalom bibliográfiája 1965–1990 és A magyar erdészeti irodalom bibliográfiája 1935–1944 című nélkülözhetetlen forrásfeldolgozásokat Oroszi Sándor Bartha Dénessel közösen készítette, 1995–1996-ban. Több könyvet is írtak együtt számos témakörben. Ezek közül kiemelkednek a Selmechányáról, az Erdészeti Akadémiáról írt történelmi összefoglalók, melyek mindmáig a selmeci szellem megőrzésének fontos állomásai és egyben a legjobb útikalauzok is a városba látogatók számára.

Dr. Oroszi Sándor legnagyobb ívű munkája a 14 kötetes *Az Erdőgazdálkodás története Erdélyben* című monumentális sorozata, melynek utolsó kötete 2013-ban jelent meg. Tudományos alaputatást végzett, de mellette összegzésre is törekedett. Elmondható, hogy Erdély erdőgazdálkodásának története ennek köszönhetően az egyik legjobban feltárt terület, különösen annak fényében, hogy Kádár Zsombor és társai is több könyvvel járultak hozzá az erdélyi erdészettörténet gazdagításához.

A legutóbbi időszak munkásságából merítve kiemelésre érdemes a Madas András emlékiratait feldolgozó könyvsorozat szerkesztői munkája, a sorozat szintén az OEE gondozásában, az *Erdészettörténelmi Közlemények* 90. és 91. köteteként jelent meg.

Szakirodalmi munkásságának csúcsa az OEE fennállásának másfél évszázados jubileumára az Egyesület által megjelentetett háromkötetes *A magyar erdőgazdálkodás képes története* című albumsorozat. A páratlan kiadványban a hazai erdészettörténet összefoglalását vehetjük kézbe 1867-től kezdődően, eddig nem publikált

kapcsolatban, amely a következő évben megjelent a *Magyar Mezőgazdasági Múzeum Közleményei* című kiadványban. 1984-től rendszeresen publikált az *Erdészeti Lapokban*. 1986-ban jelent meg első könyve *A magyar természetvédelem kezdetei* címmel az OEE kiadásában.

1990-ben útnak indította az *Erdészettörténelmi Közlemények* új sorozatát, amely napjainkban már a 93. kötetnél



archív képanyagok, kordokumentumok segítségével.

A szakírói tevékenységének 30. szerzői évfordulóján megjelent utolsó erdélyi kötetéből vett igen tanulságos idézettel zárjuk a szakosztályelnöki munkásságot messze nem teljességgel bemutató összefoglalónkat: „...Kádár Zsombor kollégámat is vigasztaltam (s ez egy Fekete Lajos-parafraízis): az erdészeti író sorsa csak a visszhangtalanság lehet. Mégis el kell fogadni azt az alapigazságot, amely szerint a tudomány a jelenben vizsgálja a jövőt – de a múltból átvett értékekkel.”

Béni Kornél, Nagy László,
Szakács László

Képek: Szakács László, Nagy László

